

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 53. Mors Domitiani. Nerva Imperator.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

Sæculum I.
A. C. 96.

An. 96.

Mart. Adon.
12. Maj.
Hier. ep. 27.
de Paula.

visset, anno Domitiani decimo quinto, Jesu Christi nonagesimo sexto; uxore ejus in Insulam Pantalariam haud procul Italia missa. Multis eadem crimina objecta sunt, quorum aliis vita, aliis bona erepta. Erat Clementi Consuli neptis, nomen uxoris suæ gerens, Flavia Domitilla, hæc etiam in exilium sed in aliam Insulam nomine Pontiam deportata, comites ultro sequentes habuit Eunuchos suos Nereum, & Achillem; qui denique, multis prius toleratis tormentis, sub Consulari Memmio Rufo capite sunt truncati. Domitilla in hac Insula in quibusdam cellulis habitavit, quas adhuc trecentis post annis videre erat.

§. LIII.

Mors Domitiani. Nerva.

Philost. Ap.
t. VIII. c. 10.
Suet. Dom.
15. Dion. ep.
237.

Imperator Domitianus jam dudum crudelitate sua nemini non timendus æque, ac invisus, morte Consuli Clementi illata, propriam sibi perniciem accivit; nam qui ei necem machinatus est, fuit Stephanus, quem Domitilla rei suæ domesticæ Præfectum habuerat; is pecuniæ fraudulenter subductæ accusatus, ut facinoris, quod meditabatur, suspicionem amoveret, sinistrum brachium fascia suspensum ferebat, & paulo ante eadem dextra gestabat excavatam arundinem,

in qua gladius latebat; tum ad Imperatorem mittit, qui indicet, esse sibi arcana summi momenti, quæ panderet; in conspectum admissus, offert libellum, quasi conjuratorum nomina continentem, quem dum Imperator accipit, ipse legere incipientis ventriculum ferro transverberat, alique conscii animam vulneribus exturbant. Ita mortuus est Domitianus decima septima Septembris, anno ætatis quadragesimo quinto, Regni decimo quinto, Jesu Christi nonagesimo sexto.

Eadem hora media inter undecimam, & meridiem Apollonius Thyanæus Ephesi perorabat ad populum; cœpit vocem demittere, quasi subtimidus; tum verba inconcinnius proferre, sicut illi, qui loquentes, mentem alio advertunt; deinde tacere, quasi eorum, quæ dicere paraverat, oblivio subiisset; tandem oculis truculenter humi affixis, passus tres, quatuorve progressus, exclamare: *Percute Tyrannum! percute!* tum quasi rei successum spectaturus, substitit, ipsique actioni præsens esse credi poterat; subin omnibus Ephesi civibus auscultantibus, & vehementer mirantibus, inquit: *Macti animis estote, amici! bodie Tyrannus occisus est, quid vero bodie? in hoc diei articulo, per Minervam juro! hoc momento, quo filum orationis abrui.* Ephesii eum non procul ab infania esse credebant,

Z 5

&

Sæculum I.
A. C. 96.

An. 96.

Phil. ibid.
Suet. n. 16.
Epit Dion.
in fin. Domit.

Sæculum I. & quamvis verum esse, quod dixerat,
 A. C. 97. maxime desiderarent, fidem tamen adhi-
 bere hæsitabant. Ait Apollonius, *non*
Philost. lib. miror, vos rem credere nolle, quæ Roma
VIII. c. II. facta toti civitati necdum innotuit; jam
vero ecce! omnes sciunt. Paucis abhinc
 diebus cursores advenere cum epistolis
 rei eventum confirmantibus, Domitia-
 num nempe occisum, & Coccejum Ner-
 vam Imperatorem consentientibus Sena-
 tu, & militibus regnare.

An. 97.

Apollonius obiit anno sequenti, Jesu
 Christi nonagesimo septimo. Ut more-
 retur sine teste, Damim amicorum om-
 nium fidelissimum a se dimisit, responso-
 riam ad Imperatorem Nervam laturum
 Romam, qui Apollonio, quam primum
 Imperium adeptus fuit, scripserat. Da-
 mis discedens magnam animi perturba-
 tionem sensit, quamvis, quid futurum es-
 set, nesciret; Apollonius autem futuri
 præscius, nihil tamen eorum dixit, quæ
 dicere solent, amicum amplius nunquam
 visuri, nisi id solum itineri jam accincto:
Dami! quamquam ipse Philosophus sis, ex

Philost. lib. me tamen exemplum cape. Hoc tantum-
VIII. c. 12. modo de ejus morte scitur, eumque vi-
 xisse quam diutissime, nam scriptores nec
 in mortis loco, nec genere, nec ejus ætate
 conveniunt, aliqui ad annos octoginta,
 alii nonaginta, alii ultra centum vitæ dies
 produxisse affirmant. Nec scripta illo-
 rum

rum prima nobis suppetunt, qui eum viventem vidisse poterant; vita Apollonii, quæ ad nos pervenit, scripta est ultra centum viginti annos post mortem ejus a Philostrato Sophista, qui sibi modo scribendi parum fidei conciliat. Statuæ Apollonio erectæ sunt, & redditus honores divini, nullibi autem sepulchrum ejus videbatur, ferebantque nonnulli eum in Cœlum fuisse translatum. Attamen nec Sectatores, nec Discipulos reliquit; famæ celebritas, qua vivus inclaruit, ætatem non tulit, & ejus memoria, postquam aliquo tempore in honore fuit, brevi cum Idololatriæ tenebris evanuit. Imperator Nerva optimus Princeps unico regnavit anno, & aliquot mensibus; exules, præsertim ob Religionis prætextum pulsos, revocavit. Ne ultra quis impietatis, seu Judæismi accusaretur, decreto vetuit; immo Judæos tributorum pondere obrutos liberavit.

Sæculum I.
A.C. 97.

Phil. ibid.

Nerva.

Epit. Dom.
p. 240.

§. LIV.

*Ultima S. Joannis Apostoli
acta.*

Postquam exulibus liberum fuit, redire ad sua, S. Joannes Apostolus ex Pathmos Insula Ephesum reversus est, ubi reliquum vitæ egit, omnes Asiæ Ecclesias gubernans. Rogatus etiam ad Ecclesias vici-

Eus. III. hist.
cap. 20. 23.
Clem. Alex.
quis Dives.
Ec.